

af denne eller lignende Natur. Jeg vil endvidere mere sige, at dersom det er saa absolut forkasteligt at nyde Spiritus og drikke en Baier, som det har været fremjat fra flere Sider i Salen i de sidste Dage, saa er dette Lovforslag efter min Formening i sit Indhold absolut urigtigt. Det er da ikke ad den Vej, vi skulle forbyde det. Thi er det forkasteligt, er det en Gift for Smaamanden, da maa det ogsaa være en Gift for den Velhavende. Man forhindrer Smaamanden i at nyde disse Varer, men man forhindrer jo slet ikke den Velhavende deri. En Kjus, selv i Brændevin, bliver overkommelig selv for den Velhavende ogsaa efter denne Lov, men jeg synes, det er lige saa betænkeligt for Samfundet, at vi fordærve de Større i Samfundet som de Smaa, og skal altsaa Etiketten være det bestemmende, forekommer det mig, at vi maa forandre hele Lovens Indhold, saaledes at vi forbyde al Fabrikation, al Indførsel og al Forhandling af Spirituosa, at vi faae rent Land ligesom det i sin Tid krævedes for Smørret. Man vilde jo da forbyde Margarinen som et Stof, der var Gift for os her i Landet. Man vilde forbyde baade Fabrikationen og — ja jeg tror dog ikke, der var Tale om Indførselen strax — men her vilde det blive Fabrikationen, Indførselen og al Forhandling. Spirituosa maa absolut ikke nydes. Det synes mig, at al den Tale om baade det Ugudelige og det Fordærvelige i at nyde en Snaps eller drikke en Baier maatte føre dertil, men, mine Herrer, det er endda ikke tilstrækkeligt. Jeg vil antage, at Vinen og de mange øvrige forfalskede Spirituosa, som vi have omkring i Landet, maa gaa samme Vej. Vi maatte ligeledes forbyde al Winfabrikation, al Fabrikation af saakaldte Vine, al Indførsel af Vin, al Dyrkning af Druer og al Handel dermed; thi det kan jo ikke være nok, at de ikke fordærves, som kun have Raad til at drikke Brændevin og Baier, vi maa ogsaa værne om dem, som drikke hede Vine og Champagne. Skulde man indvende imod mig, at selv Gift har sin Betydning i Lægekunsten for Dyr og Mennesker og ved adskillige Fabrikationer, saa kunne vi jo sige: ja saa erhverve vi alle Apotheker og udsælge dem fra — naturligvis med den sædvanlige Avance af fra 600 til 1,000 pCt. — den fornyede Spiritus, Vin, Brændevin og baierisk Æl, som Lægerne foreskrive som nødvendigt for Sundheden. Saadanne Forandringer og saadanne Foranstaltninger kunde jeg forlige med al den Moraltale om det Gistige ved Brugen af disse Varer. Men ser jeg saa paa selve Lovforslagets Indhold, efter at jeg nu er gaaet forbi Etiketten, ja,

da ser jeg ganske rigtig ikke rettere, end det er en ret og slet Skattelov, en Skattelov forelagt af den nuværende Regjering for det nuværende Folkething. Enhver Skattelov er jo et Sugeværk for Statskassens Forvalter, altsaa for Regjeringen, et Sugeværk, der munder ud i Skatteydernes Lomme, og det, der er det Giendommelige ved dette Instrument, som vi her forhandle, dette Sugeværk, er, at det efter Etiketten ser ud som en Flaske med Livselixir, men i Virkeligheden er et ganske simpelt Pumpeværk, Regjeringen staar bag ved og pumper 17 Mill. ud af den allerede i Forveien stærkt beskattede og behyrrede Befolknings Lomme. Dersom nu denne Pumpe gif saaledes, dersom det var saaledes indrettet, at den tog dybest hos dem, der havde slet Penge i Lommen, men forholdsvis mindre dybt hos dem, der havde saa Penge, dersom den var et saadant retfærdigt Pumpeværk, som jeg kunde tænke mig at f. Ex. et Lovforslag om en Formue og Indkomsskat selvfølgelig med stigende Stala var — Intet kan jo være fuldt retfærdigt i denne skrøbelige Verden — ja saa var Stillingen en anden, men dette Pumpeværk tager uden Hensyn til, hvad en Mand eier, det tager blot, hvad det skal bruge. Vi have tidligere her i Salen været enige om, at en Forbrugsstat i sit Princip var en fordømmelig Stat, fordi den hvilede saa ujævnt paa Befolkningen, at den umulig kunde være baseret paa det retfærdigste, det eneste retfærdige Grundlag for en Stat, nemlig Skatteevnen, men det bethyder naturligvis ikke, at den høie nuværende Regjering vil tage det allermindste Hensyn til denne almindelige Betragtning, der saaledes tidligere er gjort gjældende her i Thinget. Men jeg skal ikke udvilde nærmere, hvorledes en Stat paa Forbrug og Fornødenheder, hvorefter en Mand med Familie, Kone og 5 Børn, der lever fra Haanden og i Munden, bliver nødt til at betale til Statskassen mangedobbelt det, som Naboen, den rige Bebervend, betaler til Statskassen. Det er sikkert — jeg skal ikke udvilde det videre, thi det er jo bekendt for os Alle og mere eller mindre erkendt — at Beskræbelse her i Thinget, siden vi første Gang fik Forbrugsstateloven til Revision i 1871—72, og den Lantegang, der er udtalt her i Thinget, aldrig ere gaaede i Retning af at forhøje de Satser, som ere bestaaende i Forbrugsstatelovgivningen. Dvertimod har der stadig været en Erkjendelse af, at Forbrugsstaten hviler paa et urigtigt og uretfærdigt Princip mod Smaafolk, og man er stadig gaaet ud paa, at Indtægten skulde blive mindre ved en Revision. Smidler tid ere vi ikke naaede videre end, at